

Recensie: Het Grootste Zwanenmeer ter Wereld****

Stadsschouwburg Antwerpen
vrijdag 6 oktober 2017

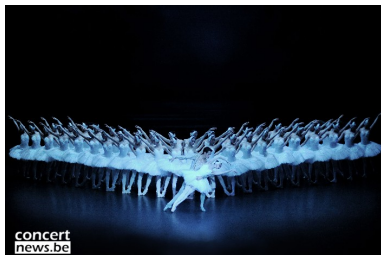

foto © Stardust Theatre

Recensie:

Het Zwanenmeer met de muziek van Tsjajkovsky behoort ongetwijfeld tot een van 's werelds populairste balletvoorstellingen. Elk zichzelf respecterend ensemble heeft wel een uitvoering van deze klassieker op de planken gezet. En toch heeft choreograaf Derek Deane in opdracht van Stardust Theatre geprobeerd om zijn samenwerking met het Shanghai Ballet toch iets unieks en eerder ongezien mee te geven. Hij zette geen twaalf, maar achtenveertig witte zwanen op de planken in een fascinerend, betoverend en adembenemend scènebeeld dat tegelijkertijd pure schoonheid, gratie én rigoureuus doorgedreven vakmanschap wist over te brengen. Naast een mooie choreografie zagen we ook de hoogstaande kwaliteit van het Shanghai Ballet en in het bijzonder van Qi Bingxue als Odette/Odile en Wu Husheng als prins Siegfried.

Het verhaal van het Zwanenmeer is voldoende bekend. De mooie prinses Odette wordt door de boosaardige Roodbaard ontvoerd en omgetoverd tot witte zwaan. Wanneer prins Siegfried verjaart, krijgt hij felicitaties, heerst er een feestelijke sfeer, krijgt hij een kruisboog en krijgt hij te horen dat zijn moeder wil dat hij op het volgende bal een bruid gaat kiezen. Dat laatste ziet hij niet echt zitten. Hij neemt zijn boog en wil in het bos gaan jagen. Wanneer hij bij het meer aankomt, wordt hij verliefd op Odette, de zwanenkoningin. Roodbaard probeert roet in het eten te gooien, maar de prins belooft om met Odette te trouwen en nodigt haar uit op zijn grote verjaardagsbal. Daar zijn delegaties van verschillende landen aanwezig om eer te betuigen aan de prins alsook zes prinsessen waaruit hij zijn bruid moet kiezen. En hoewel hij braaf met de prinsessen danst, weigert hij er een als bruid te kiezen. Hij is immers verliefd op Odette. En dan komt plots de boosaardige Roodbaard op de proppen met zijn dochter Odile die hij heeft betoverd zodat ze op Odette lijkt. De prins valt voor de list en hij zweert eeuwige trouw aan Odile. Odette ziet dit gebeuren en vlucht in wanhoop terug naar het meer. Prins Siegfried haast zich naar het meer om Odette om vergiffenis te vragen voor zijn fout. Uiteindelijk vergeeft ze hem en dan probeert Roodbaard tussen te komen door de prins te herinneren aan zijn belofte aan Odile. Odette stort zich in het meer en prins Siegfried volgt zijn geliefde in de dood. Hun liefde is sterker dan de kracht van Roodbaard.

De eerste akte maakte al meteen een paar dingen heel erg duidelijk. Choreograaf Derek Deane maakte erg handig gebruik van het grote podium door heel wat leden van het Shanghai Ballet op de scène te laten. De Wals van de dorpelingen had een hele speelse choreografie terwijl hij tegelijkertijd mooi strak werd uitgevoerd. De verschillende lijnen in de dans wisselden elkaar heel mooi en vlot af. De pas de trois was een lust voor het oog en tijdens de solo's leek het wel een showcase voor het talent van het Shanghai Ballet. Men had de lat duidelijk hoog gelegd voor deze productie van het Zwanenmeer.

Maar de echte verrassing zat hem in de tweede akte wanneer er geen 12 maar 48 mooie, gracieuze, witte zwanen het podium kwamen opgetrippeld op de spitsen en zo de scène omtoverden tot een zee van maagdelijk wit. Het was ronduit fascinerend om zoveel ballerina's gelijktijdig een strakke choreografie te zien uitvoeren waarin de verschillende figuren elkaar mooi afwisselden, het lijnenspel vloeiend in elkaar overging en iedereen, zoals het hoort, perfect in de maat bleef. Het was puur genieten terwijl het tegelijkertijd ook een zeer diep respect afdwong. De grand pas de deux

van Odette en prins Siegfried, vertolkt door Qi Bingxue en Wu Husheng, samen met de wereldberoemde pas de quatre van de vier kleine zwanen waren gewoon nog extra kersen op een al heel rijkelijke taart. Al hadden we bij die grand pas de deux toch even het gevoel dat de scène nog intiemer zou zijn geweest als hier de overige zwanen niet aan de rand van het podium zouden gestaan hebben. Dat gevoel hadden we dan weer niet bij andere delen waar de zwanen door verschillende formaties aan te nemen de grootte van het speelvlak gingen bepalen. Daar zagen we echt wel de meerwaarde van 48 zwanen die mee het scènebeeld wisten te bepalen. Het officiële verjaardagsfeest van prins Siegfried in de derde akte leverde rijkelijke kostuums en mooie volksdansen op. Opnieuw zagen we het speelse element in de choreografie van Derek Deane. En hoewel de volksdansen erg strak werden uitgevoerd, leek het erg losjes en spontaan. Maar hoe goed het corps de ballet haar rol ook vervulde tijdens de verschillende dansjes, in deze derde akte werd de show vooral gestolen door Qi Bingxue en Wu Husheng. De sprongkracht en veerkracht die Wu Husheng demonstreerde was fenomenaal. De techniek die deze twee solisten hier etaleerden was om duimen en vingers af te likken. En zoals het hoort, zag alles er even eenvoudig uit, alsof het hen geen enkele moeite kostte. De prins en zijn zwarte zwaan waren een ware lust voor het oog. Als we dan toch ergens een woordje van kritiek moeten hebben over deze akte, was het dat de twee heren die de bazuinen moesten playbacken een beetje veel uit het ritme zaten.

De vierde en laatste akte bracht meer van wat we in de tweede akte al konden bewonderen. Het feeëriek van de zee aan witte zwanen deed opnieuw haar werk. De sfeerzetting van choreograaf Derek Deane maakte nog altijd optimaal gebruik van het grote aantal zwanen om het juiste gevoel en een passend beeld op te roepen. En opnieuw wisten Qi Bingxue en Wu Husheng te schitteren in een gevoelig slot.

Met deze grootste uitvoering van het Zwanenmeer van Tsjaikovsky wist Stardust Theatre niet alleen een recordaantal zwanen op de scène neer te zetten. De choreografie van Derek Deane en de uitvoering door het Shanghai Ballet maakten er tevens een erg mooie voorstelling van die kwalitatief en artistiek meer dan de moeite waard was om te bewonderen. Want laat ons eerlijk zijn: deze voorstelling ging je niet zomaar bekijken, maar het bracht de toeschouwers werkelijk in verwondering. We vragen ons ondertussen stiekem af hoe het zou zijn om deze voorstelling te zien dansen met een groot live orkest in plaats van een muziekopname. Het zou de voorstelling misschien nog naar grotere hoogten kunnen brengen.

< Sascha Siereveld >